

Arrest

nr. 175 292 van 23 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2013 tot weigering verlenging tijdelijk verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 juni 2010 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf geldig tot 1 juni 2011. Bij beslissing van 27 november 2012 is de tijdelijke verblijfsmachtiging verlengd tot 11 juli 2013.

Op 6 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering verlenging tijdelijk verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 september 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"YY Geboren op (...)1973 te OUJDA Nationaliteit: Marokko Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, verstreken sinds 10.05.2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde Y., Y. geboren te Oujda op (...)1973, onderdaan van Marokko, verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (RBCBHG-B-735730) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 27.11.2012 werden opgenomen:

"een geldige arbeidskaart B met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches,...) + geldige nationaal paspoort + recente attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW)."

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart B kan voorleggen.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

Op 29 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 september 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie SB, attaché

wordt aan de genaamde Y., Y., geboren te OUJDA, op (...)1973 die de Marokko nationaliteit heeft, het bevel gegeven om binnen de dertig dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

x 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De A-kaart van betrokkene is verstreken sedert 11.07.2013 en kan niet worden verlengd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dienst vreemdelingen zaken meent dat het verblijf van verzoeker in toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet niet verlengd kan worden. Redenen: (...) Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist, het verblijf van verzoeker wel degelijk verlengd diende te worden.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker werd op 18.06.2010 in het bezit gesteld van tijdelijk verblijf.

Na een aantal maanden ging het bedrijf waar hij werkzaam was echter failliet.

De gemeente Antwerpen contacteerde de bevoegde diensten en verzoeker werd in het bezit gesteld van een arbeidskaart C. (zie bijlage).

Verzoeker verlengde zijn verblijf naar aanleiding van het schrijven van DVZ dd. 20.04.2011, 28.12.2011 en 27.11.2012.

Verzoeker zijn verblijf werd verlengd tem 11.07.2013 aan de hand van de arbeidskaart C die hij steeds voorlegde.

Op 06.08.2013 werd er echter een negatieve beslissing genomen m.b.t. de aanvraag van verzoeker.

Dat dit echt onaanvaardbaar is !

Als eerste schendt deze stelling het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij weigert het verblijf van verzoeker te verlengen omdat verzoeker geen geldige arbeidskaart B kan voorleggen.

Men gaat echter volledig voorbij aan het feit dat verwerende partij weigert verzoeker in het bezit te stellen van een arbeidskaart B.

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden om een arbeidskaart B te bekomen, toch weigeren de bevoegde diensten deze aan hem over te maken.

In plaats daarvan is verzoeker in het bezit van een arbeidskaart C. Deze is tot op de dag van vandaag geldig.

Dat het onzorgvuldig is van verwerende partij om geen rekening te houden met het feit dat verzoeker wel degelijk in het bezit is van een geldige arbeidskaart!

Dat hij bovendien zelf niet verantwoordelijk is voor het feit dat hij een arbeidskaart C kreeg afgeleverd. Het is dan ook onaanvaardbaar dat dit hem nu verweten wordt!

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeker verlengde tot tweemaal toe zijn verblijf (nl. naar aanleiding van het schrijven dd. 20.04.2011 en dd 28.12.2011.

Beide keren diende hij zijn arbeidskaart C in, samen met de overige benodigde documenten.

Dat hij zich steeds volgens de geldende regelgeving gedragen heeft.

Het is kennelijk onredelijk van DVZ om zijn verblijf nu, na meer dan drie jaar te weigeren!

Verzoeker zelf is niet verantwoordelijk voor het feit dat men zijn arbeidskaart B gewijzigd heeft naar een arbeidskaart C, dat hij nu niet gestraft mag worden voor de acties van anderen!

Bovendien is het kennelijk onredelijk van DVZ om nu plots van verzoeker te eisen dat hij een arbeidskaart B voorlegt terwijl voordien tot driemaal toe een arbeidskaart C aanvaard werd en hij nu volledig aan de voorwaarden voldoet!

Vervolgens schendt de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de instructie dd 19.07.2009.

Verzoeker heeft een arbeidscontract voorgelegd, en heeft zijn duurzame lokale verankering bewezen.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom hij een negatieve beslissing krijgt naar aanleiding van zijn verlenging, terwijl andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel in het bezit werden gesteld van een verblijfsvergunning. En dit louter omwille van het feit dat men hem een arbeidskaart C heeft bezorgd in plaats van een arbeidskaart B !

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoeker en een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker heeft steeds al het nodige gedaan om zich te houden aan de geldende regelgeving.

Hij heeft zich verschillende malen bij de gemeente gemeld en steeds de benodigde documenten neergelegd. Het is onaanvaardbaar dat hij gestraft wordt voor de acties van anderen!

Eveneens schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.³

Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij na de arbeidskaart C van verzoeker drie jaar te hebben aanvaard, plots een negatieve beslissing neemt.

Het betreft hier exact dezelfde situatie waarin verzoeker zich bevindt dan de drie voorgaande jaren waarin zijn verblijf wel werd verlengd.

Dat verzoeker steeds volgens de geldende regelgeving gehandeld heeft!

Het is dan ook onbegrijpelijk dat hij nu gestraft wordt voor het feit dat de administratieve diensten een fout zouden hebben gemaakt door eerder de arbeidskaarten die hij voorlegde wel te aanvaarden nu plots na drie maal verlenging op voorlegging hiervan dit niet meer te aanvaarden!

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtzekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoeker zo onzorgvuldig te behandelen!

Tenslotte schendt de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft meer dan vier jaar na het indienen van de regularisatieaanvraag een negatieve beslissing genomen. Zonder rekening te houden met het geheel van feitelijke elementen.

Verzoeker werd door de bevoegde diensten in het bezit gesteld van een arbeidskaart C, dat hij steeds volgens de wettelijke regelgeving heeft gehandeld!

Dat hij reeds driemaal zijn verblijf heeft kunnen verlengen met behulp van zijn geldige arbeidskaart.

Doch, ditmaal weigert men zijn arbeidskaart C in overweging te nemen.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat verzoeker een negatieve beslissing zou ontvangen!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt- huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel."

In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

"In het enige middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing roept verzoeker de schending in van artikelen 9ter en 62 Vreemdelingenwet, van artikel 7 KB van 17 mei 2007, motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, in het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker stelt dat de verlenging van zijn tijdelijk verblijf geweigerd wordt door verwerende partij omdat hij niet in het bezit is van een arbeidskaart B, maar tegelijkertijd verwerende partij hem geen arbeidskaart wil geven.

Verzoeker stelt tot heden in het bezit te zijn van een arbeidskaart C, die nog geldig is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij niet bevoegd is met het afleveren van arbeidskaart.

Verwerende partij stelt vast dat in de beslissing tot verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht van 27 november 2012 gesteld werd dat de verdere verlenging slechts mogelijk is indien verzoeker in het bezit zou zijn van een geldige arbeidskaart B, die wordt afgeleverd op basis van het K.B. houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers d.d. 7 oktober 2009.

Verzoeker toont niet aan een geldige arbeidskaart B te hebben voorgelegd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de

uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

"Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat het een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), Beginnelsen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt" (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onredelijk is aangezien hij gedurende drie jaar een arbeidskaart C heeft gehad en dat de verlenging van zijn tijdelijk verblijfsrecht geweigerd werd hoewel hij over een geldige arbeidskaart C beschikt.

Verzoeker toont nog steeds niet aan de voorwaarden tot verlenging van het verblijfsrecht te voldoen, namelijk dat hij een arbeidskaart B zou hebben voorgelegd.

De bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de geldige wetgeving en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is ongegrond."

2.2 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de instructies van 27 november 2012 waarin aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om een geldige arbeidskaart B voor te leggen om de verlenging van verzoekers verblijfsmachtiging verder toe te staan. Verzoeker heeft geen geldige arbeidskaart B voorgelegd. Dit wordt niet betwist. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat in de instructies van 27 november 2012 werd vermeld dat het voorleggen van een geldige arbeidskaart B een voorwaarde was om de verlenging van zijn verblijfsmachtiging toe te kennen. Uit de stukken blijkt verder dat verzoeker een geldige arbeidskaart C heeft voorgelegd en dit volstond om verzoekers verblijfsmachtiging te verlengen tot 11 juli 2013.

Op 27 november 2012 stuurt verwerende partij opnieuw instructies naar verzoeker, met name dat hij een geldige arbeidskaart B dient voor te leggen om de verdere verlenging van zijn verblijfsmachtiging vanaf 11 juli 2013 te bekomen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker opnieuw een geldige arbeidskaart C voorlegt. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Verwerende partij weigert de verdere verlenging van de verblijfsmachtiging om de reden dat verzoeker “geen nieuwe geldige arbeidskaart B kan voorleggen”. Het is evenwel kennelijk onredelijk om een vorige verlenging, met name op 27 november 2012 van de verblijfsmachtiging wél toe te staan, op grond van een arbeidskaart C, terwijl een arbeidskaart B werd opgevraagd en vervolgens, zonder bijkomende motivering, de verlenging van de verblijfsmachtiging niet meer toe te staan, terwijl *in casu* verzoeker opnieuw een geldige arbeidskaart C voorlegt. Het motief “geen nieuwe geldige arbeidskaart B” voorgelegd is niet afdoende nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een vorige verlenging van de verblijfsmachtiging wél kon worden toegestaan met voorlegging van een arbeidskaart C. De motiveringsplicht is geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing bevindt verzoeker zich terug in zijn rechtstoestand zoals die was vóór het treffen van de eerste thans bestreden beslissing. Hij valt dan terug op een tijdelijke machtiging tot verblijf. Deze omstandigheden staan er aan in de weg dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet kan (moet) worden genomen.

Aangezien de tweede bestreden beslissing, door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zijn enige en noodzakelijke rechtsgrond verliest, past het ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer om dit bevel uit het rechtsverkeer te halen en deze samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2013 tot weigering verlenging tijdelijk verblijf en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN